

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Lauren Weisberger
WHEN LIFE GIVES YOU LULULEMONS

Copyright © 2018 by Lauren Weisberger
Translation Copyright © 2019 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02784-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Lorin Vajsberger

ĐAVO
SE
VRATIO

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2019.

Čitavoj mojoj porodici s ljubavlju

DEO PRVI

OPET TA NACISTIČKA OBELEŽJA?

EMILI

Emili je razbijala glavu. Mora da postoji nešto na šta je mogla da se požali. Novogodišnja je noć u Los Anđelesu, jedna od najiritantnijih noći u godini u vrlo verovatno najiritantnijem gradu poznatom čovečanstvu. Pa zašto onda ničega nije mogla da se seti?

Pijuckala je dijetalnu margaritu u ležaljci i posmatrala prelepo telo svog muža kako se probija kroz vodu poput pokretne umetničke instalacije. Majls je izronio i naslonio se na stražnji deo osvetljenog beskonačnog bazena odakle se činilo da se tirkizna voda prosipa preko ivice i survava pravo niz planinu. Iza njega su svetla iz doline svetlucala kilometrima u daljinu, zbog čega je grad izgledao privlačno, čak zavodljivo. Jedino je noću Los Anđeles zaista sijao. Nije bilo smoga i narkomana i mučnog saobraćaja – sve ih je zamenila idilična panorama noćnog neba i nemih treperavih svetala – kao da se sam bog spustio na Holivud Hills i odabrao najsavršeniji Snepčetov filter za sebi najmanje mio grad na planeti.

Majls joj se nasmešio i mahnuo, ali, kada ju je pozvao da mu se pridruži, ona ja odmahнула glavom. Bilo je neobično toplo za ovo doba godine i svuda oko nje ljudi su se veselili na onaj žestoko odlučan način koji je do izražaja dolazio samo posle ponoći u novogodišnjoj noći: *Ovo će biti najzabavnija noć u našem životu; radićemo i govoriti nečuvene stvari; volimo svoj život i sve oko sebe.* U ogromnom džakuziju nalazilo se tuce zvanica, svi sa pićem u rukama, a druga grupa je sedela po obodu

i zadovoljavala se kvašenjem stopala dok čeka da se oslobodi koji centimetar prostora u vodi. Na terasi iznad bazena, di-džej je puštao remixovani hip-hop i svi ljudi su, na različitim lokacijama – na terasi, u bazenu, na platou oko bazena, na uzlazu u kuću i u kući – srećno đuskali na njegov izbor muzike. Na ležaljci sa Emiline leve strane, mlada devojka koja je nosila samo donji deo kupaćeg kostima opkoračila je jednog momka i masirala mu ramena dok su joj nage grudi slobodno visile. Spustila je ruke niz njegova leđa i počela poprilično agresivno da mu obrađuje gluteuse. Imala je dvadeset tri godine, najviše dvadeset pet, i premda je njeno telo bilo daleko od savršenog – blago zaobljen stomak i preterano oble butine – ruke joj nisu bile mlitave i koža na vratu nije joj bila oklembesena. Ništa na njoj nije bilo naborano i obešeno. Mladost. Nije imala nijednu od sitnih neprijatnosti kojima je moglo da se pohvali Emilino telo u trideset šestoj godini: blede strije na kukovima; nagoveštaj opuštanja dekoltea; poneka neposlušna tamna malja duž bikini-linije koja je iskočila od svoje volje ne obazirući se na Emilin neuromorni raspored depilacije. Nije to bio pravi užas – još uvek je izgledala vitko i preplanulo, možda čak i sasvim zanosno u svom otmenom *eres* dvodelnom kupaćem kostimu – ali svake godine je bilo sve teže.

Na ekranu je zasijao nepoznati broj koji je započinjao pozivnim brojem 917.

„Emili? Ovde Helen. Nisam sigurna da li me se sećaš, upoznale smo se pre dve godine na Met balu.“

Emili se zagledala u nebo. Premda joj je ime bilo poznato, bilo joj je teško da ga negde smesti. Vazduh je ispunila tišina.

„Ja sam Ricov menadžer.“

Rico. *Zanimljivo*. On je bio novi Biber: najnovija pop zvezda čija se slava vinula u nebesa nakon što je, dve godine ranije, u šesnaestoj godini postao najmlađi muškarac koji je osvojio Gremi za album godine. Helen se preselila u Holivud da bi se pridružila nekoj agenciji za talente – *ICM* ili *Endevor*, Emili nije mogla da se seti – ali nekako joj je promakla vest da Helen sada zastupa Rica.

„Naravno. Kako si?“, pitala je Emili. Pogledala je na sat. Ovo nije bio običan poziv.

„Žao mi je što te zovem ovako kasno“, rekla je Helen. „Već je četiri ujutru ovde u Njujorku, ali ti si verovatno u Los Anđelesu. Strašno mi je neprijatno što te ometam...“

„Ne, u redu je. U kući sam u kojoj je odrasla Đidi Hadid i nisam ni približno pijana kao što bi trebalo da budem. Šta se dešava?“

Iz bazena se začuo vrisak. Dve devojke uskočile su zajedno, držeći se za ruke, i počele da prskaju vodom Majlsa i njegova dva prijatelja. Emili je zakolotala očima.

„Pa, ja sam, uh...“ Helen je pročistila grlo. „Ovo je nezvanično, zar ne?“

„Naravno.“ Ovo je zvučalo obećavajuće.

„Nisam sigurna da i sama najbolje razumem čitavu priču, ali čini se da je Ric gostovao ranije u toku večeru u emisiji *Sikrestov Tajms skver* – sve je proteklo u redu, bez problema. Kasnije sam otišla da se nađem sa nekim starim kolegama sa koledža, a Rico je otišao na neku žurku u noćni klub '1 OAK'. I bio je trezan kada smo se rastali. Zadovoljan emisijom.“

„Dobro...“

„Upravo ovog časa sam dobila fotografiju kolege koji radi u njujorškoj kancelariji agencije *ICM* a koji je sasvim slučajno ovog trenutka u klubu '1 OAK'...“

„I?“

„Nije dobro.“

„Molim? Je li obeznanjen? Sav ubljuvan? Ljubi tipa? Šmrče? Pipka maloletnicu?“

Helen je uzdahnula i počela da priča, ali njen glas ugušio je kreštavi smeh. U plitkom delu bazena devojka sa jarkoružičastom kosom i u bikiniju čiji se donji deo sastojao od tangi nekako je dospela Majlsu na ramena i otpočela spontanu tuču sa drugom devojkom.

„Izvini, možeš li da ponoviš? Ovde je malo haotično“, rekla je Emili dok je posmatrala sićušno parče tkanine kako se zariva još dublje između devojčinih nagih guzova koji su se raširili preko stražnjeg dela vrata Emilinog muža.

„Čini se da nosi nacističke oznake.“

„Molim?“

„Traku oko rukava sa svastikom i odgovarajuću traku oko glave. I čizme jurišnika. Sve odreda.“

„Pobogu“, promrmljala je Emili ne razmišljajući.

„Toliko je loše?“

„Pa, nije sjajno. Princ Hari je davno izveo tu egzibiciju – ali moramo da radimo sa onim što imamo. Neću te lagati, više bih volela narkotike ili druge mladiće.“

U bazenu je devojka ružičaste kose na Majlsovim ramenima savila ruke iza leđa, svukla gornji deo bikinija i počela da ga vrti oko glave kao da je laso.

„Najpre najvažnije: ko zna?“, pitala je Emili.

„Ništa se još nije pojavilo na mrežama, ali naravno, to je samo pitanje vremena.“

„Čisto da se razumemo: zoveš me da me unajmiš, zar ne?“, upitala je Emili.

„Da. Svakako.“

„Dobro, u tom slučaju želim da odmah pošalješ poruku svom kolegi i kažeš mu da odvede Rica u toalet i natera ga da skine sve nacističke oznake. Ne zanima me da li će obući i metalik-zlatnu platnenu ležaljku, i to je bolje od nacističkih oznaka.“

„Već sam to uradila. Dao mu je svoju košulju i cipele, konfiskovao traku koju je nosio oko ruke i dozvolio mu da zadrži pantalone koje su, koliko čujem, jarkocrvene. Nije savršeno, ali je najbolje što možemo da uradimo, naročito pošto ne mogu da stupim u kontakt sa Ricom. Ali uverena sam da će neko svakog časa nešto objaviti.“

„Slažem se, zato me slušaj. Evo plana. Uskočićeš u taksi, odvesti se u klub i prisiliti ga da ode. Povedi devojku ili dve, izgledaće bolje, a zatim ga odvedi u njegov stan i ne daj mu da izađe. Sedi pred vrata ako moraš. Imaš li njegove šifre? Zapravo, zaboravi, samo mu uzmi telefon. Baci ga u toalet. Moramo da kupimo vreme i ne smemo mu dozvoliti da pošalje neki pijani tvit.“

„Dobro. Važi.“

„Prvi let odavde je u šest ujutro. Idem kući da se spakujem i krećem na aerodrom. Priča će se raširiti dok budem u avionu, ako ne i pre. Nemoj – ponavljam, nemoj – davati izjave. On ne sme da razgovara ni sa kim, čak ni sa kurirom koji mu donese hranu. Moramo da sprovedemo potpunu obustavu informacija, da li me razumeš? Ma koliko loše

fotografije bile i ma koliko reakcija užasavajuća – a veruj mi, biće gadno – ne želim nikakve odgovore na situaciju dok ne stignem, da li smo se razumeli?“

„Hvala, Emili. Tvoj sam dužnik.“

„Odlazi *odmah!*“, rekla je Emili uspevši da ne kaže ono o čemu je razmišljala – ponajviše o tome kako će njen honorar uvećan zbog praznika i putovanja Helen oduzeti dah.

Ispila je poslednji gutljaj margarite, spustila čašu na stočić pored ležaljke i ustala, trudeći se da ignoriše par pored koji se možda jeste, a možda i nije, upustio u seksualni odnos.

„Majlse? Dušo?“, povikala je što je učtivije mogla.

Nije bilo odgovora.

„Majlse, ljubavi? Možeš li, molim te, da skloniš njene butine sa ušiju na trideset sekundi? Moram da idem.“

Sa zadovoljstvom je videla kako njen muž nimalo obazrivo spušta devojkicu u vodu i pliva prema njoj. „Nisi ljuta, zar ne? Ona je samo glupa klinka.“

Emili je kleknula. „Naravno da nisam ljuta. Ako ćeš me prevariti, bolje bi ti bilo da odabereš neku mnogo zgodniju žensku od *toga*.“ Pokazala je glavom devojkicu koja nije nimalo izgledala zadovoljno što joj se kosa pokvasila. „Dobila sam poziv iz Njujorka. Hitna situacija sa Ricom. Idem kući po torbu i nadam se da ću uspeti da stignem na aerodrom za let u šest. Pozvaću te kada sletim, u redu?“

Ovo teško da je bio prvi put da Emili pozovu usred neke proslave – njena prijateljica hirurg tvrdila je da je Emilino radno vreme gore od njenog – ali je Majls izgledao načisto zapanjeno.

„Ali doček je Nove godine. Zar nema nikoga u Njujorku ko bi mogao time da se pozabavi?“ Njegovo nezadovoljstvo bilo je očigledno, i Emili je osetila blagi žalac nelagode, ali je pokušala da ublaži stvar.

„Žao mi je, ljubavi. Ne mogu da odbijem. Ostani, zabavi se. Nemoj previše...“ Ovo poslednje dodala je da bi se on osećao bolje – nije bila ni trunčicu zabrinuta da bi Majls mogao da uradi nešto glupo. Sagnula se i poljubila ga u vlažne usne. „Zovem te kasnije“, rekla je, pa se probila kroz masu do kružnog prilaznog puta gde je jedan od zgodnih poslužitelja

pozvao limuzinu. Pridržao joj je vrata, a ona mu je uputila osmeh i dala novčanicu od deset dolara.

„Dve stanice, molim vas“, rekla je vozaču. „Najpre na Bulevar Santa Monika, tu ćete me sačekati. A zatim me vozite do aerodroma. Brzo.“

Čekao ju je Njujork, njena prva i najiskrenija ljubav.

ŽIVETI SAN

MIRIJAM

Tek je započinjala drugi kilometar, a već se osećala kao da bi mogla da umre od gušenja. Isprekidano je i neravnomerno gutala vazduh, ali, ma koliko duboko udisala, Mirijam nije uspevala da uspori srčani ritam. Po hiljaditi put u poslednjih šesnaest minuta pogledala je *fitbit* sat – kako je moguće da je prošlo svega šesnaest minuta?! – i nakratko se zabrinula da bi je očitavanje od 165 moglo ubiti. Što bi značilo da je i zvanično jedina žena u Griniču, ili možda i na planeti, koja je umrla nakon što je pretrčala – zapravo, ako će biti iskrena, prešla hodom – jedan i po kilometar za šesnaest minuta.

Ali tu je, pokrenula se! Nije li to ono što svi blogeri koji pišu o zadovoljstvu sobom i motivacioni autori uvek propovedaju? *Nema osude, samo se pokrenite! Pokrenite se i već ste izvojevali bitku! Ne očekujte savršenstvo – dovoljno je pokrenuti se!* „Seronje“, promrmljala je izbacujući velike oblake pare u ledeni januarski vazduh. To što je uspela da privoli sebe da izađe i trči u sedam sati ujutro prvog januara više je od pokretanja. To je pravi *trijumf*.

„Jutro!“, povikala je neka žena dok je trkom prolazila pored Mirijam sleva i umalo ono što je ostalo od njenog srca naterala u zastoj.

„Čao!“, uzviknula je Mirijam ženi koja je protrčala poput u crno obučene gazele: *lululemon* helanke sa složenim rasporedom delova pokrivenih samo mrežicom koje su u isti mah izgledale i kul i kao da je u

njima hladno; pripijena crna perjana jakna koja se završavala na nepostojećim kukovima; crne *najki* patike i nekakva kapa visokotehnološkog izgleda sa strašno slatkom lopticom. Noge su joj se pružale unedogled, a dupe joj je izgledalo toliko čvrsto da ispod njega ne bi mogla da drži ni ukosnicu, a kamoli četku za kosu, koju je Mirijam jednom vrlo uspešno, i poražavajuće, uspeła da stavi ispod levog guza.

Mirijam je usporila do koraka, ali, pre nego što je uspeła da povrati nešto makar i nalik na pribranost, dve žene u jednako fenomenalnoj odeći za trčanje potrčale su prema njoj sa suprotne strane ulice. Zlatni retriever srećno je vukao povodac žene u jarkoružičastoj perjanoj jakni, dok je zadihani čokoladni retriever vukao za sobom ženu u maslinastozelenoj perjanoj jakni. Čitava povorka je izgledala poput pokretne božićne čestitke i kretala se žustrim korakom.

„Srećna Nova godina“, rekla je vlasnica zlatnog retrievera dok su jurile pored Mirijam.

„I vama“, promrmljala je, osetivši olakšanje što nijednu ne poznaje. Premda nije imala prilike da upozna mnogo majki za ovih pet meseci otkako su se doselili u grad, taman na vreme da blizanci krenu u obdanište, a Bendžamin u drugi razred nove škole. Osim što je nekoliko puta razmenila pozdrave sa nekoliko mama prilikom odvođenja dece u školu i dolaska po njih, nije imala mnogo prilike da upozna druge žene. Pol je tvrdio da su sva imućna predgrađa svugde ista – da se ljudi zatvaraju u svoje velike kuće u kojima ili na spratu ili u prizemlju, drže sve što im je potrebno: teretanu, kućni bioskop, vinski podrum i kuhinju. Dadjilje se igraju sa decom, zbog čega nema potrebe da se deca igraju sa drugom decom iz susedstva. Kućne pomoćnice obavljaju kupovinu namirnica. Osoblje, osoblje i još osoblja obavlja sve poslove, od košenja travnjaka do hlorisanja bazena i menjanja sijalica.

Opojan miris drveta u kaminu pozdravio je Mirijam čim je ušla u predulaz, a žuran pogled u dnevnu sobu potvrdio je da joj je muž pročitao misli i predosetio njenu želju da sedi pored vatre. Bila je to jedna od stvari koje je do sada najviše volela kod života u predgrađu: jutarnja vatra. Inače sumorna jutra odmah su postajala prijatna, a obrazi njene dece još rumeniji.

„Mamica je stigla!“, povikao je Metju, petogodišnjak opsednut oružjem, sa naslona za ruke na kauču na kom je stajao u pidžami i mahao mačem koji je izgledao sasvim stvarno.

„Mamice! Metju mi ne da da se igram mačem, a trebalo bi da delimo igračke!“, oglasila se njegova sestra bliznakinja koja je čučala ispod kuhinjskog stola, gde je najviše volela da se duri.

„Mama, mogu li da dobijem tvoju šifru da kupim *Helion*?“, upitao je Bendžamin, ne podižući pogled sa Mirijaminog ajpeda koji je ukrao.

„Ne“, rekla je. „Ko ti je dozvolio tablet ovako rano? Nema ajpeda. Sada je vreme za porodično druženje.“

„Onda otisak prsta? Molim te? Džejmson kaže da je to najbolja igra koju je ikada igrao! Zašto on može da je dobije, a ja ne mogu?“

„Jer je njegova mama blagonaklonija od mene“, rekla je i uspela da poljubi sina u teme pre nego što joj se izmigoljio iz zagrljaja.

Pol je stajao pored šporeta u flanelskoj pidžami i mekom duksu, pekući palačinke u tiganju. „Impresioniran sam“, rekao je. „Ne znam kako si uspela jutros da pronađeš motivaciju.“ Mirijam nije mogla da ne pomisli kako je njen muž naočit uprkos prerano osedeloj kosi. Bio je svega tri godine stariji od nje, ali lako je bilo pomisliti da je deset godina stariji.

Mirijam se uhvatila za stomak, obema šakama. „Evo kako.“

Pol je spustio poslednju palačinku na gomilu na kojoj se već nalazilo desetak palačinki i isključio ringlu. Prišao joj je i zagrlio je. „Savršena si baš takva kakva si“, rekao je automatski. „Izvoli.“

„Nema šanse. Nisam preživela dvadeset minuta čistog pakla da bih sad sve to uništila palačinkom.“

„Jesu li gotove, tata? Jesu li? Jesu li?“

„Možemo li da stavimo slatku pavlaku?“

„I sladoled?“

„Ne želim palačinke sa borovnicom!“

Za tren oka sve troje dece se okupilo oko stola gotovo jedva dišući od uzbuđenja. Mirijam se trudila da ignoriše nered epskih razmera i usredsredi se na dečju radost i dobrotu svog muža, ali bilo je to teško kada je brašnom bio prekriven svaki centimetar radne ploče, kada su pločice iznad šporeta bile isprskane testom, a na podu se ponegde video poneki komadić čokolade i borovnica.

„Želi li neko voćnu salatu ili jogurt?“, upitala je, vadeći i jedno i drugo iz frižidera.

„Ja ne bih!“, povikali su svi uglas ustima punim palačinki.

Da, ne bih ni ja, pomislila je Mirijam pripremajući sebi obrok. Stavila je zalogaj u usta i umalo ga ispljunula u sudoperu. Jogurt se pokvario, pa čak ni slatke jagode nisu mogle da prikriju kiseo ukus. Istresla je čitav sadržaj činije u kantu za otpatke i pomislila da skuva jaja. Čak je uzela da gricka i jedan od onih krekeri nalik na karton, ali nakon dva zalogaja prosto više nije mogla.

„Živi malo“, rekla je sebi i uzela palačinku sa komadićima čokolade s vrha gomile i strpala je u usta.

„Zar nisu ukusne, mamice? Želiš li da probaš sa pavlakom?“, upitao je Bendžamin mašući posudicom kao trofejnom.

„Da, molim“, rekla je i pružila mu preostalo parče da ga namaže. Dođavola. Davala je kćerki dobar primer da hrana nije neprijatelj, zar ne? Sve umereno. Neće u ovoj kući biti poremećaja u ishrani. Upravo je ubacila kapsulu za kafu u aparat kada je čula Pola kako kaže: „Sranje.“

„Tatice! Pazi kako se izražavaš!“, rekla je Mejsi, zvučeći baš kao Mirijam.

„Tata je rekao ružnu reč! Tata je rekao 'sranje'!“

„Izvinite, izvinite“, promrmljao je on, lica zagnjurenog u novine koje je Mirijam spustila na sto. „Mirijam, dođi da vidiš ovo.“

„Stižem. Želiš li i ti šolju?“

„Smesta. Dođi ovamo smesta.“

„Šta je bilo, tatice? Šta je u novinama?“

„Izvoli još jednu palačinku“, rekao je Pol Mejsi dok je pružao Mirijam novine.

Ispod prevoja, ali ipak na naslovnoj strani, grmeo je naslov: MP-VUPS*: MAJKE PRVE VOZE U ALKOHOLISANOM STANJU! SENATOROVA SUPRUGA KAŽNJENA ZBOG VOŽNJE POD DEJSTVOM ALKOHOLA... DECA BILA SA NJOM U KOLIMA!

„Sranje.“

* Neprofitna organizacija „Majke protiv vožnje u alkoholisanom stanju“ (u originalu: *MADD – Mothers against drunk driving*). (Prim. prev.)

„Mamice! Rekla si 'sranje'!“

„Najpre je tatica rekao ružnu reč, a sada i mamica!“

„Sranje, sranje, sranje!“ ,pevušio je Metju.

„Ko želi da gleda film?“ ,upitao je Pol. „Bendžamine, sidite u podrum i pusti *Malog šefa*.“ I ponovo divlja jurnjava prema stepenicama, a zatim, deset sekundi kasnije, blažena tišina.

„To ne može biti istina“, rekla je Mirijam gledajući fotografiju iz privtora svoje stare drugarice iz srednje škole. Obe su završile četvrtu godinu srednje u Parizu u američkoj školi. Karolina je došla da radi kao model i učila je engleski pride, a Mirijam je morala da dođe sa roditeljima koji su imali nameštenje u Parizu. „Karolina to nikada ne bi uradila.“

„Pa, evo, sve ti piše. Nije prošla fizički test provere trezvenosti. Na stražnjem sedištu bile su prazne boce. Odbila je alko-test. A u automobilu sa njom bilo je petoro dece, uključujući i jedno njeno.“

„Nema šanse da je to moguće“, rekla je Mirijam, prelazeći pogledom preko priče. „To Karolina koju ja poznajem ne bi uradila.“

„Koliko dugo se nisi čula s njom? Možda se promenila. Mislim da nije lako biti pod budnim okom javnosti kao što su oni oboje sada.“

„Ona je deset godina bila zaštitno lice *Loreala*! Megamodel u moru supermodela. Mislim da nema problem sa budnim okom javnosti.“

„Pa, sasvim je drugo biti supruga američkog senatora. Pritom senatora koji planira da se kandiduje za predsednika. Privlači se sasvim drugačija vrsta pažnje.“

„Pretpostavljam. Ne znam. Pozvaću je. Ovo ne može biti istina.“

„Mesecima se niste čule.“ Pol je pijuckao kafu.

„Nije važno!“ Mirijam je shvatila da više, pa je spustila glas. „Poznajemo se otkako smo bile tinejdžerke.“

Pol je podigao ruke u znak predaje. „Pozdravi je, u redu? Idem da obiđem čudovišta.“

Karolinin telefon je zazvonio pet puta pre nego što je poziv preuzela govorna pošta. „Ćao! Dobili ste Karolinu. Trenutno ne mogu da prihvatim poziv, ali vas molim da ostavite poruku, pa ću vam se javiti čim budem mogla. Zdravo, zasada.“

„Lina? Ja sam, Mirijam. Videla sam onaj užasni naslov i želim da razgovaram s tobom. Ni na sekundu nisam u njega poverovala, i niko

ko je imao prilike tebe da upozna nije u to poverovao. Javi mi se čim čuješ poruku, u redu? Volim te, dušo. Ćao.“

Mirijam je prekinula vezu, pa se zagledala u telefon, snagom volje pokušavajući da natera Karolinino ime da iskoči na ekranu. Ali tada je čula vrisak iz podruma – vrisak stvarnog bola, ne vrisak koji poručuje „ne volim brata i sestru“ ili „sada je moj red“, pa je duboko udahnula i ustala da proveri.

Jedva da je počela, a ova godina već obećava da će biti promašaj. Krenula je u podrum i uzela sada već hladnu palačinku sa tanjira: 2018. može da se *nosi* sa svojim novogodišnjim odlukama.